

Agrupació Fotogràfica de Catalunya

Carrer Duc de la Victòria, 14, pral.

BARCELONA

Any X - Núm. 105

Juliol 1934

No es permet reproduir o traduir cap treball publicat en aquest Butlletí sense esmentar
el seu origen i el nom del seu autor

De la Diada de la Fotografia a la Fira de Barcelona

El 10 del passat juny tingué lloc al Palau n.º 2 de la Fira de Mostres de Barcelona la Primera Diada de la Fotografia, que consistí en una reunió de tots els aficionats a l'Art de la llum en una mena d'assemblea a l'objecte d'exposar noves orientacions sobre l'organització de la Fotografia a casa nostra i especialment per a tractar de la conveniència de donar una extensió major al proper Saló de la Fira que tindrà lloc en la de 1935. L'acte estava organitzat per la revista *Art de la Llum* i malgrat no ésser un èxit complet pel que respecte als assistents — i ¡que n'és de difícil assolir-ho en aquest aspecte! — cal remarcar que totes les societats fotogràfiques i excursionistes que es dediquen seriosament a la pràctica de la Fotografia hi eren representades per delegats que ostentaven llur representació oficial. Per tant l'objecte principal de la reunió havia estat assolit, tota vegada que les iniciatives i orientacions que s'exposaren hauran estat recollides directament pels que a fi de comptes deuen posar-les en pràctica.

De nostra Entitat hi assistí el president Sr. Roca i com espectadors diversos companys.

Obrí l'acte el Sr. Mir qui explicà la finalitat del mateix. A continuació parlà nostre company Carles M.ª de Quintana qui ens donà una documentada dissertació sobre la Fotografia a Catalunya, després parlà M. Solé en nom del Comitè de l'Art de la Llum i com representant del C. E. de Catalunya sobre la conveniència d'organitzar la Federació d'Entitats Fotogràfiques i a continuació parlà el Sr. Pich Català que ens va explicar diversos fets de la vida del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria (Secció Fotogràfica) íntimament lligats amb la vida de la Fotografia a Catalunya en aquells temps i mostrant-se optimista envers l'avenir de la Fotografia catalana. Finalment va cloure l'acte el Sr. Rodergas delegat de la Fira de Mostres que presidia qui en un breu i encertat parlament va encoratjar als aficionats per a proseguir llur tasca i va oferir la seva cooperació i la de la Fira de Mostres per a fer que els actes a realitzar en la propera Fira tinguessin l'importància i l'extensió que una afició tan arrelada a casa nostra mereixia. Seguidament es donà per finit l'acte en mitj dels aplaudiments de tots els assistents.

En el Palau n.º 1 hi ha estat exposat el I Saló de la Fira de Mostres que comprenia endemés de les obres presentades al nostre Saló de Primavera, altres de diversos aficionats catalans entre les quals ens agradaren molt els treballs d'Arissa, Lladó, Oliver i Sarriás.

Fundada l'any 1902

FERNANDEZ, S. A.

Rambla de Canaletes, 1

Material Complet
per a la Fotografia

Es recomana a tots els aficionats

L'Exposició Alex Keighley

per Rafael M. Martíñez

Així com una exhibició de conjunt serveix per a fer-nos conèixer el temperament de la col·lectivitat a que ha estat reservada, la modalitat del seu treball, el progrés assolit, etc.; una exposició individual és el millor camí per a comprendre l'obra global d'un autor i fer-se cabal del sentiment estètic que l'ànima.

De la mateixa manera que en les exposicions de Pla Janini va restar ben palesat com l'interès de l'expositor sempre anava a raure damunt els seus personatges, que vibraven baix el sentiment que els havia inspirat: El paisatge, l'ambient tot, de les seves obres, tan sols era un marc apropiat per a fer destacar encara més l'emotivitat que de l'actuació de les figures es despenia; La visita espiritual, de grata memòria, el Caçador, el Pastor, ¡Alerta!, i altres moltes en són bona mostra; en la de Porqueras, l'atractiu que sobre l'impressionabilitat de l'autor, exerceixen les objetivitats dels petits detalls, l'armònica repetició de línies, la subtil bellesa decorativa de la Naturalesa, es va manifestar a bastament. A Ortíz Echagüe el captiva l'energia, i el suau temperament de Borrell Vidal es diverteix resolvent dificultats tècniques amb temes de plàcida emotivitat.

Keighley no és res d'això. Per a ell les figures no són més que un adorno del paisatge i aquest no l'interessa des del punt de vista objectiu. Escollir un paisatge, donar-li les llums apropiades, posar-hi les figures convenients, és per a ell el mitjà d'expressió, però no el fi cercat. Aquest admirable artista ens vol donar, i ho assoleix la major part de vegades, una interpretació subjectiva del paisatge, vista a través del seu temperament romàntic, romanticisme ple de poesia desprovist, però, d'eixa amargura insistent que condueix a un sentimentalisme rampló i amanerat. Les seves composicions presenten una grandiositat que imposa. Aquest efecte és degut a la clara idea de la perspectiva i a l'encert en tractar el que podríem dir atmosfera del quadre. Les runes, els ponts vells, els castells, ens ofereixen en les obres de Keighley tota la seva poesia, desproveïda la roca de la seva textura granalluda, i observada la perspectiva aèria de faisó que qualsevol detall de la prova destaca en el grau precís que li pertoca.

El domini del procediment, que posseeix a la perfecció, queda evidenciat molt especialment en els reflexes damunt l'aigua, de les quals «Reflexes», «Tres barques», «El pont del canal» i «El safareix», són quatre obres ben característiques.

Les 50 proves exposades tenen un segell inconfundible i una harmonia en l'execució que produeix un efecte inmillorable sobre l'observador.

«Mont Saint Michel», «Pasturant», «El castell damunt la roca», «Adeu», «El temple grec», «El pont vell de Stirling», són obres on aquest artista palesa a bastament el seu temperament romàntic.

Alex Keighley és un apòstol de l'intervenció. Totes les seves obres manifesten aquesta interpretació i en varies d'elles l'autor no fa res per amagar-ho. I és que ell supedita tot a l'impressió i compta amb el gust artístic de l'espectador al que pensa que hom deu captivar posant-hi tots els mitjants necessaris per a que pugui percebre la mateixa sensació que en el seu esperit va crear l'obra exhibida, rebelant-se a subjectar-se al preciosisme d'una tècnica massa acurada.

¡Admirable exhibició aquesta! Ella ens ha permès fer-nos cabal d'una manera completa, de l'estil d'un dels mestres internacionals de més anomenada. ¡Qué les ensenyances que d'ella es desprenen, surtin aviat els efectes cercats!...

**Socis, compreu a les cases
que s'anuncien al butlletí,
les quals ens afavoreixen
amb llurs anuncis**

Crítica de les obres fotogràfiques

III

LES CATARACTES DE KARKLOOF

de N. L. Furmidge

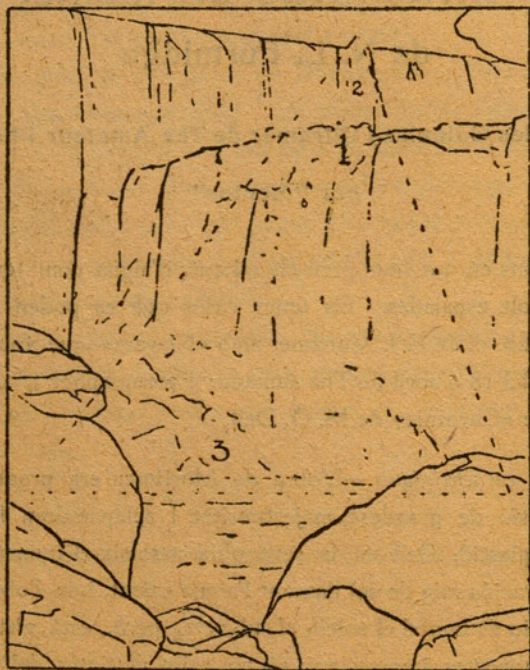
Exhibició de les Colonies i Ultramar de The Amateur Photographer
per "Mentor"

Les ocasions en que hom pren els saltants d'aigua com tema pictorial són rares i molt espaiades. Els únics casos que es poden citar en els darrers anys, són: el de F. J. Mortimer amb «Niagara» que fou reproduïda en el número del 18 d'abril de The Amateur Photographer i, anteriorment, les cascades de «Gavernie» de M. O. Dell.

Impressions característiques.—L'obra de Mortimer era produïda baix la terrible impressió de grandesa, majestuositat i aclaparadora força de les cataractes en qüestió; Dell en la seva obra assoleix el trametre la bellesa evasiva d'un graciós raig de sol damunt l'aigua caient, i en l'obra que examinem, el motiu és també el sol; el subjecte, però, està vist contra ell. Cadascuna d'aquestes impressions té un caire distintiu del seu autor i cadascuna té que haver commogut quelcom d'intangible, que diferencia la visió del artista d'una representació fidel de les formes físiques dels respectius subjectes. Pot haver qualche aproximació en el tema escollit en el treball de Dell i el que havem davant nostres ulls, però, ambdós són essencialment diferents i no menys individuals.

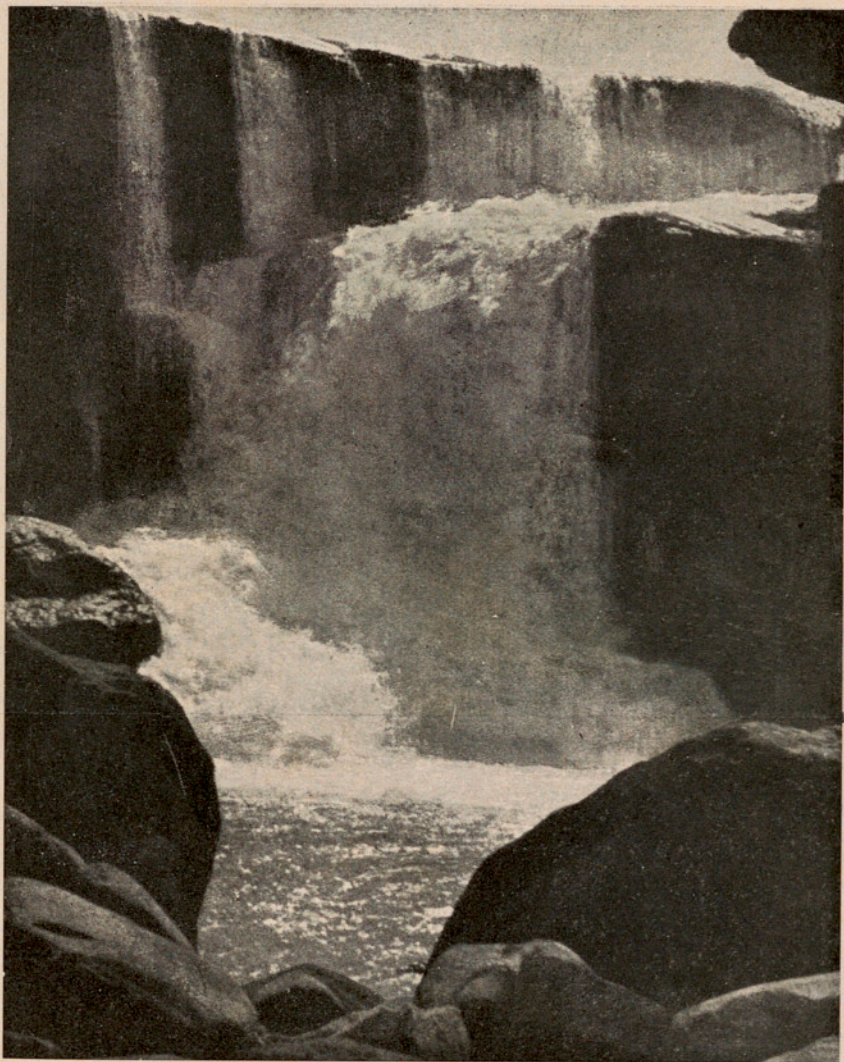
Ací, el major atractiu radica en la brillantor amb que la llum solar adorna la bromera de l'aigua que cau. Per haver estat vist el subjecte a contrallum, les porcions de llum solar hi són restringits: en hi ha una gran part d'ombra i aquesta ombra realça les llums a la perfecció. Les mateixes

ombres són de diferents tonalitats, passant-hi dels tons intensos de la base de la prova als més lleugers de la part dreta corresponents a la paret del tombant de l'aigua i als de valors més delicats de la bromera anexa. En hi ha quelcom d'intrigant en aquestes suaus transicions; però, malgrat que existeixi llur atracció, no les priva d'assolir llur principal objecte: ornar una cascada amb la brillantor de la llum.

Transicions i tonalitats. — Certament aquestes transicions donen un valor i una suavitat a les parts més brillants com una més gran justaposició de contrasts no podria assolir i ajuden a produir l'impressió de general harmonia que hi és vertaderament deliciosa.

Segurament la llum més forta es troba damunt la cascada principal (1) i naturalment, aquest punt crida majorment l'atenció. Al seu damunt en hi ha altre punt de brillantor (2) on una altra torrentada pren amb justesa

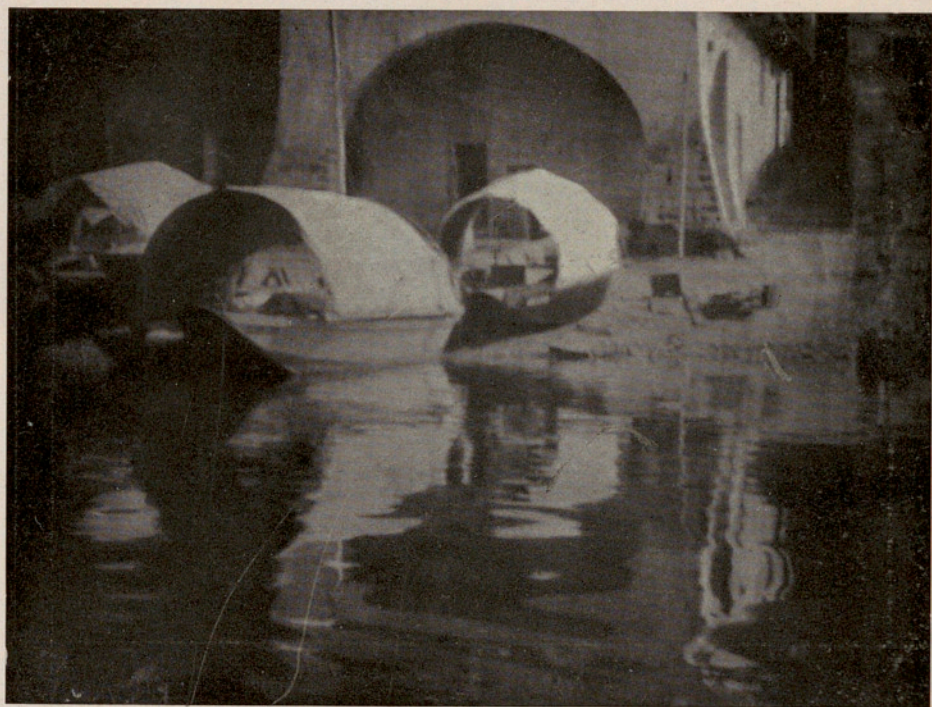
«Les cataractes de Karkloof»
De N. L. Furmidge
(Exhibició de les Colònies i Ultramar
de «The Amateur Photographer»)

AGRUPACIO FOTOGRAFICA
DE CATALUNYA

Pont vell a Sterling
De la exposició
Alex Keighley

AGRUPACIO FOTOGRAFICA
DE CATALUNYA

Reflexes
De la exposició
Alex Keighley

AGRUPACIO FOTOGRAFICA
DE CATALUNYA

El safareig
De la exposició
Alex Keighley

AGRUPACIO FOTOGRAFICA
DE CATALUNYA

la llum i en la part inferior de la prova en hi ha un nou i més ampla extensió de llum (3). Tot és interconectat: n.º 2 amb el n.º 1 per raó de llur direcció i confluència i n.º 3 amb el n.º 1 per la línia de la caiguda de la bromera i per l'ombra intermèdia. La llum (2) no és tant clara com la (1) i el to de (3) ho és un xic menys que totes dues. Conseqüentment, la preeminència del n.º 1 és concluent i en vista de la forma que les tres porcions lluminoses assumeixen i llur relació comú, hom percep una suggestió d'una forma piramidal de composició que fa el tot extraordinàriament atractiu. La forma en qüestió, està indicada en l'esquema del quadro per línies de punts hom hi veu que la base està formada per la porció de llum menys intensa, el costat pels flancs de les cascades i el vèrtex pel punt més lluminós (1).

L'impressió de força, tan acusada, s'assoleix per mitjà de la foscuria de les roques de la base, perquè, per llur intensitat de to, faciliten una ferma i estable base. Això facilita al quadro, el sostenir el gran predomini de les línies verticals a dalt i evita que l'impressió arribés a ésser massa insistent, sense despreciar, però, la sensació de força.

Sentiment estètic. — Que el causa i no de fàcis incerta és indubtable i eix sentiment és profund; tal vegada, però, podria ésser que aquelles poderoses roques presentin una ombra massa intensa, tenint en compte llur relativa escala i la funció que presten.

No hi hauria menys força ni estabilitat en elles, si llur tonalitat fossi menys intensa i llur dimensió més reduïda i és presumible que si haguessin estat obtingudes en una mida més petita, l'impressió d'immensitat de la mateixa cascada hagués estat més remarcable. És, no obstant, molt probable que el punt de presa del clíxe fossi limitat i l'elecció d'un altre més retirat impracticable. Sense conèixer el lloc és impossible dir-ho i si tals eren les circumstàncies, l'elecció del punt no pot ésser criticada car hagués estat una llàstima perdre un tan bon subjecte per aquesta consideració.

(De «The Amateur Photographer»).

“INEDITAT”

per Carles M.ª de Quintana

En el número de Gener darrer de *L'Art de la Llum*, l'amic Ricart publicava un article sobre el que ell entenia per obra fotogràfica inèdita, i advocant per tal que hom es decidís a legislar sobre aquesta matèria d'una manera general que fos acceptada per totes les entitats de la nostra terra a fi de que les Bases dels nostres Concursos es trobessin unificades en aquest punt, fent desaparèixer els dubtes i les discrepàncies que actualment existeixen entre els aficionats catalans en el que pertoca a aquesta qüestió.

El seu article acabava dient que creia que restaria exposada, en forma clara i precisa, la interpretació assenyada del *sentit inèdit d'una obra fotogràfica*. Com sigui que ja ha transcorregut mig any i, que jo en tingui notícia, res no s'ha fet en aquest sentit durant aquest lapse i, entenent, jo també, que fora necessari de concretar d'un cop el concepte d'*ineditisme* en fotografia, vull exposar uns quants punts de vista personals i alguns casos i circumstàncies que el company Ricart no al·ludeix en el seu escrit i que jo crec s'hauran de tenir en compte si hom vol envestir i resoldre definitivament aquest interessant tema.

I ho faig damunt les planes del nostre Butlletí per entendre que l'A. F. de C. és la més indicada a donar una solució, després d'escoltar i estudiar el parer que vulguin manifestar els seus socis, i la primera que hauria de tenir resolt aquest assumpte amb justícia i fixesa.

En primer lloc assenyalaré quelques anomalies en la interpretació del què, generalment, hom enten per inèdit fotogràficament parlant i que l'amic Ricart defineix en el seu susdit treball amb les següents paraules: «obra neta-ment inèdita és aquella que no ha estat editada, premiada ni exhibida en cap Saló Internacional o lloc on pugui ésser coneguda pel públic.» Penso que tots els aficionats, si havien d'explicar la qualitat d'inèdit, emprarien aquestes mateixes paraules o d'altres molt semblants. Ara bé, ¿és exacte aquest concepte que tenim sobre l'ineditat (permeteu-me el neologisme) de les obres fotogràfiques? I, també, ¿és just aplicar-lo tal com venim fent-ho, es pot dir de

sempre? ¿No hi trobeu un xic d'injustícia en què una obra pugui presentar-se solament a un Concurs i, en canvi, pugui recórrer tots els Salons? (Moltes vegades no és la mateixa prova, sinó les seves còpies). ¿Y que no pugui aspirar a cap premi de cap Competició, pel sol fet d'haver estat exhibida en una Exposició, o bé publicada en una Revista? (Gairebé sempre sense cap mena de recompensa).

Referent al lloc on pugui ésser coneguda pel públic, ara que els professionals comencen a decidir-se a presentar llurs obres als nostres concursos, fora convenient deixar ben assentat si llurs treballs exposats a les sales, aparadors o vitrines de llurs establiments, poden o no considerar-se inèdits pel que concerneix als Concursos.

Respecte al cas de fragmentació d'una obra ja premiada, escriu En Ricart: «*si una obra ha estat primer feta amb tota la seva extensió, i després s'ha fragmentat o viceversa, ja no és inèdita*». En el primer cas, el de fragmentació d'una obra sencera, potser tingui raó; en el segon, el de presentar una prova de major part o de la totalitat d'un clixé del qual abans sols se'n havia aprofitat un tros, la seva afirmació la trobo exagerada, ja que la tal obra, en tot cas, serà mixta, car posseirà indiscutiblement una part del tot inèdita. D'altra banda, un fragment d'un clixé que s'engrandeixi invertint-lo de posició i es positiu amb un procediment diferent del que hom ha emprat al fer la prova de tot el mateix clixé, ha de resultar bastant difícil de reconèixer. I encara hi ha més: si acceptéssim aquest criteri, tampoc podríem qualificar d'inèdites dues o més obres procedents d'altres tants fragments d'una mateixa placa que permetés aquesta divisió; i això, al meu entendre, seria realment absurd. Per tal d'esgotar el tema sobre aquest punt, diré que d'un bocí de clixé ja *explotat* en la seva totalitat, en pot sortir una prova molt més original que la derivada d'una placa bessona o molt semblant a una altra (àdhuc de diferent autor); en aquest cas, jo no dubtaria gens en donar la preferència a l'originalitat per damunt la ineditat. Finalment, si la fragmentació de l'assumpte es fa damunt el negatiu, aleshores no hi ha inconvenient de considerar la prova que d'ell se'n deriva com a perfectament inèdita; no és això un xic massa capriciós?

De tot l'exposat se'n dedueix que som molt més exigents per les proves inèdites que pels clixés inèdits. Tant és així, que el mateix company Ricart considera — i aquesta és l'opinió de la majoria dels aficionats — que «un

mateix assumpte enquadrat dues, tres o més vegades, amb un xic de diferència del primer, cada un d'aquests clixés serà diferent i, per tant, inèdit». Seguint aquest discerniment, hom pot afegir que seran igualment inèdits cadascun dels dos o més negatius fotogràfics presos consecutivament sobre el mateix tema, amb tal que hagin estat revelats diversament, o bé que siguin de marques diferents, o que es tracti de placa i pel·lícula; és a dir: mentre s'hi trobi qualsevol distinció entre ells. Ara addicionem-hi la facilitat de reproduir amb petites variacions les natures mortes i altres temes, i haurem d'acceptar proves gairebé idèntiques perquè provindran de clixés inèdits, i de rebutjar-ne de ben modificades per tractaments tècnics força meritoris, pel sol motiu de tenir un origen comú. En resum: un negatiu per poc diferent que sigui d'un altre s'ha de considerar inèdit, i un positiu per més dissemblant que sigui d'un altre, si procedeix del mateix clixé, s'ha de considerar com ja publicat. No sé veure-hi la lògica per enlloc i menys encara la equanimitat; és per això que no comparteixo gens una tal manera de judicar la ineditat en la fotografia.

Parlem ara d'un altre aspecte de la qüestió que, ningú encara, que jo sàpiga, ha determinat si s'ha de considerar inèdit o no, i que, per tant, pot donar peu a disceptacions o controvèrsies que hem de procurar evitar entre tots, donant un veredicté segons dret i raó: Em refereixo a les proves damunt paper provinents de clixés dels quals ja abans hom n'ha tirat i exhibit o projectat llurs diapositives. I també la fotografia plana que hom pot treure d'una vista d'un film que ja hagués estat passat pel teló blanc. Si no tenim en compte la matèria sobre la qual hom ha positivat el negatiu (paper, vidre, cel·luloide, fusta, roba, etc.), i l'ha fet públic, no hi ha dubte que no podran considerar-se com a inèdites. Mes la cosa ja no és tan clara si la ineditat la circumscrivim a les obres que — fetes damunt no importa quina substància — poden ésser exposades permanentment i observades a simple vista, sense necessitat de cap mena d'aparell o instrument especial; és, veritablement, un xic difícil demostrar que un clixé estereoscòpic i una diapositiva o una pel·lícula cinematogràfica projectades, constitueixen una prova fotogràfica, quan els hi escau millor d'ésser qualificades de visió esfumadissa que no pot veure's editada en cap Revista i que reuneix moltes d'altres peculiaritats respecte a la fotografia plana.

Si sembla que vulgui escriure un treball exhaustiu sobre el tema de

l'inèdit en fotografia, és degut a que m'he proposat de presentar els casos que es prestin a discussions o interpretacions diverses i que, per tant, deuen tenir-se en compte, per tal de solucionar-los, quan es vagi a establir una reglamentació general sobre aquesta qüestió.

Cas de dur-se a cap la Federació de les Entitats Fotogràfiques de Catalunya, potser una de les seves primeres tasques a accomplir fora aquesta de reglamentar per a totes les societats federades el concepte d'inèdit.

En quant al meu criteri personal, crec haver-lo deixat traslluir a bastança en el present article: que prefereixo una obra original per la seva execució (encara que no se li pugui aplicar amb estricta propietat la paraula d'inèdita, tal com avui, generalment s'entén) a una altra que, bo i reunint totes les condicions que actualment hom exigeix per a considerar-la com a inèdita, resulti vulgar i mancada de tota mena de novetat; i que cal cercar la solució minvant una miqueta el rigorisme que vigeix en quant a la ineditat de la prova positiva, i augmentar-lo un bon tros pel que es refereix a la prova negativa. Així evitem en bona part l'excés d'arbitrarietat i la manca de sentit comú que considero jo existeix en el fet de que una obra passi per inèdita si es pot demostrar que és diferent a una altra de molt semblant (i molts cops quasi igual) per tal com la *diferenciació* prové de procedir d'un altre negatiu, i no pugui ésser admesa com a tal si la mateixa o major dissemblança ha estat aconseguida aplicant a la prova uns tractaments adequats. ¿No fora més lògic, just i equitatiu que ambdues proves, en tot cas, es mesuressin amb un mateix raser; que hom les jutgés amb igual criteri, en un sentit favorable o advers respecte llur ineditat, però idèntic per als dos casos?

Juny del 1934.

Wellington Pel·lícules
i
Film-packs

Noticiari

Moviment de socis en el present mes. — Han entrat a formar part de nostra Entitat els Srs. Josep Bassat, Joan Sarriás, Pau Ayxelá, Jesús de la Fuente i Francesc Giménez. A tots ells nostra més coral benvinguda.

Han estat baixa voluntària els Srs. J. Armando Fuchs i Joan Blanco.

Amortització Pro-Cine. — Han estat amortitzats els números 71, 9, 86, 162 i 19.

Cursos. — En les primeries del mes passat varen finir els cursos a càrrec d'En Claudi Carbonell i que versaren sobre els Fressons. Per l'avançat de la temporada, aquests cursos no es renovaran fins al proper Octubre.

Propera excursió. — L'excursió a Escornalbou que primerament fou assenyalada per al 8 de Juliol ha estat definitivament fixada per al dia 15 de Juliol, fent-se en autocar i essent el preu del viatge de Ptes. 12'50.

Biblioteca. — Continua rebent-se a la disposició dels senyors socis damunt la taula de lectura les següents revistes: *Art de la Llum*, *El Progreso Fotográfico*, *Il Corriere Fotografico*, *La Revue Française de Photographie et Cinematographie*, *The Amateur Photographer*, *The Galerie*, *La Photo-Illustration American Photography*, *La Revista Kodak*, *La Revista Perutz*, *Photos Guilleminot*, *Radium*, 3 x 4 de Leica, el Butlletí de l'Agrupació Fotogràfica d'Igualada, el de la Secció Fotogràfica del Centre Excursionista de Catalunya, i altres molts de diverses societats excursionistes.

Hom ha rebut de l'amic Salvador Lluch un donatiu d'un llibre titolat: *Traité de Photographie et Recherches sur l'action Chimique de la Lumière*, que s'agraeix molt.

Reunions de socis. — Continuen celebrant-se les reunions dels divendres a la nit, que cada vegada es veuen més concorregudes i que serveixen per mantenir el caliu entre els companys i canviar impressions sobre fotografia i excursions acabant-se de matar l'estona amb els jocs com l'escacs, dominó, etc.

Llorejats: El nostre consoci En A. Borrell Vidal, ha estat anomenat membre A. R. P. S. de la Royal Photographie Society, anomenamet que com es sabut és otorgat després d'un examen de les obres presentades per l'aspirant. No cal dir com influeix en l'acceptació les qualitats que reuneixen els treballs presentats. Felicitem al Sr. Borrell Vidal per l'èxit assolit.

Comissió de Concursos i Exposicions

SALÓ DEL PAISATGE, MARINES I TERRES DEL CAMP, A MÁLAGA

Drets i despeses: Pessetes 6.

Termini d'admissió: 10 de juliol del 1934.

Nombre d'obres: Fins a 12.

Mides màximes: 44 × 49 cms.

LXXIX EXHIBICIO ANUAL DE LA ROYAL PHOTOGRAPHIC SOCIETY

Mides màximes: 44 x 44 cms.

Termini d'admissió: 31 de juliol del 1934.

Despeses i drets: 5 pessetes.

Nombre màxim de proves: 4.

SALÓ DE LONDRES

Termini d'admissió: 14 d'agost del 1934.

Drets i despeses: Pessetes 12.

Nombre d'obres: Fins a 6.

Mides màximes: 44 × 44 cms.

El més bonic de la fotografia és sense dubte el positivar en procediments pigmentaris, essent l'únic molest la preparació preliminar d'aquests. Doncs bé, si voleu estalviar-vos les molesties que comporta el fer contratipus i negatius grans en el tiratge de Fressons o de Carbons, la casa

BOADA I CAMPAÑA

Tallers, 17

vos ofereix la seva secció de treballs artístics, única especialitzada en ampliacions amb trama, flou, etc., per a concursos o exposicions, contratipus, negatius grans, ampliacions en paper Bromoli, rebaixades i curtides i a punt d'entintar, Retoc de negatives, enganxaments de còpies per àlbums. reproduccions etc.

Gran Stok de plaques pancromatiques, material per a retoc, paper Bromoli, pel·lícula de grà fi per Leica i tamanyes petits, Tramas de totes mides, fotomètres, etc.

Continuament ocasions en aparells i materials.

Preus aventajosos pels socis de la agrupació.

OFERTES

Aparell Nettel-Tropical estereoscòpic 6 x 13 cms. Objectius doble. Protar 18/18 obturador, tres xassisos dobles. Adaptador xassis metàl·lic; 12 xassisos metàl·lics; xassis film-pack; parasols. Filtres i estoig. Pessetes 750. Raó a Secretaria.

Ica-Poliscop 6 x 13 cms., objectius Tessar 4,5, focus 9 cms., amb magatzem, adaptador i 12 xassisos. Pessetes, 325. Raó a Secretaria.

Kolibri 3 x 4, Zeiss-Tessar f. 1/28, distància focal 5 cms., 16 fotografies. Pessetes. 350. Raó a Secretaria.

Heidoscop 6 x 13. Tessar f. 1/45, distància focal 7,5 cms. amb magatzem per a 12 fotos, ecrans grocs i ecrans per autocromes, adaptador de film-pack, estoig, etc. Pessetes 850. Raó a Secretaria.

Estereospido Gaumont: 6 x 13 cms. avant-guerra, Tessar f. 6'3, magatzem i estoig: 300 pessetes. Raó a Secretaria.

Rieetchel 45 x 107 linear 1:4,5 7'5 cm. Magatzem 12 plaques stereoscop. 3 cubetes vertivals i estoig. Estat nou. 350 pessetes. Amadeu Marin, Boqueria, 18.

Aparell 6 X 13, amb obturador f. 1/4'5, magatzem, chasis i estoig. Ptes. 175.—Raó: a Secretaria.

Aparell Netel 6 X 13 negra

Objectiu foc 4,5 de 12 cm. Zeiss.

» » 6,3 » 9 » Zeiss.

« » 9 » 7'5 » Mayer.

12 chasis metàl·lics i estoig de pell.

Pessetes 700.

Màquina Agfa 6 X 9 pel·lícula, nova, amb cartera, 85 pessetes.

Telèmetre Leitz, amb estoig, nou, per 40 pessetes.

Raó: Lluís Corbella, Telèfon 15542.